

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobkyně: **P. H. K. L.**, narozena dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X
zastoupena advokátem JUDr. Janem Jiříčkem
sídlem Legionářů 947/2b, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019 č. j. MV-3509-3/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 23. 10. 2018 č. j. OAM-9070-29/PP-2017. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), a to ve znění do 14. 8. 2017, zamítnuta žádost žalobkyně, tehdy žadatelky, o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též „*EU*“) na území České republiky, neboť žadatelka nepobývá s občanem EU společně na území.
2. Proti rozhodnutí obou stupňů správních orgánů žalobkyně brojí podanou žalobou. Předně namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), správní orgány obou stupňů nesprávně zjistily skutečný stav věci podle § 2 a § 3 správního řádu a podle § 87e odst. 1 písm. e) ZPC. Dále žalobkyně napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, jelikož vadně posoudilo společné soužití žalobkyně a jejího manžela a založilo právní

kvalifikaci. Prvostupňový orgán nesprávným výkladem pojmů „*pobývat na území společně s občanem EU*“ zjistil, že žalobkyně nepobývá s občanem EU na území. Podle žalobkyně neměl prvostupňový orgán nutit žalobkyni, aby žila s manželem ve společné domácnosti, zasáhl tím do soukromých a rodinných vztahů žalobkyně. Podle § 691 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*občanský zákoník*“), manželé totiž mohou vést každý svoji domácnost. Prvostupňový orgán tím porušil princip rovnosti, jelikož manželům českým státním občanům žádný správní orgán nepřikazuje, jakým způsobem mají vést svou domácnost. Žalobkyně za nepřijatelnou považuje argumentaci, že její manžel, občan jiného státu, musí mít práci. Nesouhlasí, aby správní orgán určoval manželovi povinnost vracet se jednou za čtrnáct dní na místo určené správním orgánem, nebo povinnost trávit státní svátky v místě určeném správním orgánem. Takováto argumentace jde mimo pravomoc správního orgánu i jakéhokoli členského státu, jelikož je v rozporu s právem volného pohybu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků. Napadené rozhodnutí tím neoprávněně zasáhlo do rodinného života žalobkyně a jejího manžela podle čl. 10 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Vyjádření žalobkyně a jejího manžela, že by se v budoucnu chtěli přestěhovat do Spolkové republiky Německo (dále též „*SRN*“), dává žalovaný žalobkyni nedůvodně k tíži. Přitom plány žalobkyně a jejího manžela do budoucna nejsou předmětem řízení, stejně jako detaily rodinného života žalobkyně, kterých se správní orgán při výslechu nestandardně dožadoval. Z výpovědí žalobkyně a jejího manžela je patrné, že spolu na území pobývají a stýkají se. ZPC neurčuje limity kvality a kvantitativy rodinného soužití, tudíž není v pravomoci žalovaného takovéto aspekty posuzovat, či přímo určovat.

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 1. 4. 2019 navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné a správné, žalobní námitky nepovažuje za důvodné. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a na spisový materiál. K § 87b odst. 1 ZPC doplnil, že žalobkyně je manželkou občana Evropské unie (dále též „*EU*“), sama občankou EU není a následuje občana EU, který však na území nepobývá, jak vyplynulo ze správního řízení. Žalovaný citoval § 87e odst. 1 písm. e) ZPC a upřesnil, že napadeného rozhodnutí považuje za souladné se ZPC i se směrnicí 2004/38/ES.
4. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s tímto projednání věci výslovně souhlasil a žalobkyně se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasila tudíž konkludentně.
5. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
6. Dne 13. 6. 2017 žadatelka podala *žádost o potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky*, v ní v rubrice č. 14 k účelu pobytu uvedla „*sloučení k obč. EU*“; k pobytu uvedla, že bude pobývat do dne 30. 9. 2017 na adrese X, ode dne 3. 10. 2017 do dne 31. 12. 2019 na adrese X; má manžela „*N. H. H.*“, nar. X, narozen v X, státní občanství „*GER*“ bytem do dne 30. 9. 2017 na adrese X a ode dne 3. 10. 2017 do dne 31. 12. 2019 na adrese X, ohledně sňatku doložila kopii oddacího listu z Rudkøbing, Dánska, ze dne 19. 4. 2016.
7. Podle potvrzení o podání žádosti ze dne 13. 6. 2017 č. j. OAM-9070-3/PP-2017 podala žadatelka žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na

území České republiky podle § 87b ZPC. Žadatelka vlastnoručním podpisem dne 13. 6. 2017 stvrdila, že uvedené potvrzení převzala a s jeho obsahem souhlasí.

8. Z lustrace z evidence cizinců ze dne 13. 6. 2017 vyplývá, že žadatelka nedisponuje povolením k pobytu na území republiky.
9. K žádosti prvostupňového orgánu o prověření informací, zda žadatelka společně s manželem N. H. H. pobývají na shora tvrzené adrese X, zda se v bytě nacházejí osobní věci žadatelky a jejího manžela a zda je zřejmé, že spolu sdílí domácnost, popř. vytěžení sousedních obyvatel domu, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy dne 4. 1. 2018 pod č. j. KRPA-456722-1/ČJ-2017-000026-4 písemně uvedlo, že hlídka oddělení pobytových agend dne 20. 12. 2017 v 18:15 hodin provedla pobytovou kontrolu na uvedené adrese. Šetřením na místě bylo zjištěno, že se jedná o jednopatrový vícegenerační dům. U vchodu do domu jsou umístěny domovní zvonky, žádný z nich není označen jménem P., jeden ze zvonků je označen jménem N. U zvonků je umístěna poštovní schránka s více X jmény, jedno z nich je P. Na opětovné zvonění na vchodový zvonek do domu osoby X původu otevřely okno v přízemí domu, a po sdělení hlídky PČR k účelu návštěvy tyto osoby zavřely okno a s hlídkou odmítli komunikovat. Na další opětovné zvonění tyto osoby hleděly na hlídku PČR přes zavřené okno, vstupní dveře do domu neotevřely a nechtěly s hlídkou PČR komunikovat. Žádostí požadované skutečnosti nebylo možné pobytovou kontrolou ověřit.
10. Dne 6. 2. 2018 prvostupňový orgán předvolal žadatelku k výsledku a jejího manžela k podání svědecké výpovědi. Ani jednomu z manželů se předvolání nepodařilo doručit. Poté, co nebyli zastíženi, a předvolání si oba nevyzvedli, obě obálky se prvostupňovému orgánu vrátily zpět nevyzvednuté.
11. Dne 4. 5. 2018 prvostupňový orgán opětovně předvolal žadatelku k výsledku a jejího manžela k podání svědecké výpovědi. Současně žadatelku prvostupňový orgán vyrozuměl, že bude její manžel předvolán k podání svědecké výpovědi. Žadatelce předvolání i vyrozumění bylo doručeno dne 18. 5. 2018, jejímu manželovi se předvolání opětovně nepodařilo doručit. Poté, co nebyl zastížen, a předvolání si nevyzvedl, obálka se prvostupňovému orgánu vrátila podruhé zpět nevyzvednutá.
12. Dne 6. 6. 2018 žadatelka do *protokolu o výsledku účastníka správního řízení ve věci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie* č. j. OAM-9070-24/PP-2017, který následně na každé straně podpisem stvrdila, uvedla, že manžel nepřevzal k předvolání k výsledku, protože „*pracuje v Německu a v týdnu pracuje a přijede jen někdy na konci týdne na víkend a nebyl přítomen v ČR*“. Žadatelka ke své osobě uvedla, že žije v ČR ode dne 25. 11. 2014, studuje různé vysoké školy. Po tuto dobu je na území nepřetržitě s výjimkou dvou dnů, kdy dne 19. 4. 2016 v Dánsku zavřela sňatek. Žádost o povolení k přechodnému pobytu podala, protože chce žít se svým manželem, který je kuchařem v SRN ve městě „Brauschweig“. Manžel je podruhé ženatý, jeho první manželka byla Němka, jestli s ní má děti, to žadatelka neví, manžel jí to nechce sdělit. V SRN byla dvakrát, vždy na jeden den, nespala tam. Uvedla: „*naposledy jsem tam byla na den svatby. Poprvé jsem tam byla asi týden před svatbou. To jsme se viděli poprvé osobně.*“ Manžel v bytě na adrese X, byl naposledy před dvěma měsíci na víkend, později tu nebyl kvůli práci. V SRN s manželem nežije, protože nemá vízum, tak nemá možnost pobývat s manželem a pokračuje ve studiu. Žadatelka bydlí v bytě 2+1 ve zvýšeném přízemí bez balkónu, se spolubydlící, ženou jménem D. T. L., pracují spolu v restauraci, každá má svůj

pokoj. Jmenovaná žena se s jejím manželem setkala. Manžel má oblečení v bytě ve žluté skříni, má tam 2-3 ks triček a kalhot, 1 pár sportovních bíločerných bot a šedivé ručníky. Manželství uzavřeli v Dánsku, bylo to tam jednodušší kvůli termínu. S manželem se seznámila přes internet v únoru 2016, na Facebooku ho našla, oslovila ho. Manželovi, který dal na profil sushi restauraci, napsala, že má ráda vaření, a začali komunikovat, telefonovali si 3x-4x týdně večer. Pak se rozhodli, že se uvidí. Poprvé se osobně viděli týden před svatbou, kdy v sobotu na jeden den jela do SRN k němu domů a do restaurace. Přijela mezi 9-10 hodinou autobusem, čekal na ni u autobusu, pak šli do restaurace, kde muž pracuje, chtěl jí místo ukázat, pak šli na procházku po městě, na jídlo a domů. Ve 20 hodin odjela zpět do ČR, aby se v neděli připravila do školy. Ten den mluvili o svatbě, za týden měli svatbu, kterou chtěli mít rychle. Za jeden den zjistili, že spolu chtějí žít. Na svatbu přijela do SRN a manžel ji odvezl do Dánska, jméno města si nepamatuje. Po svatbě několik hodin zůstala u manžela, ale nepřespala u něj a vrátila se zpět do ČR i s manželem, který zde zůstal dva dny. Od svatby v Německu nebyla. Manžel jezdí do ČR jednou za tři týdny, nyní zde nebyl 2 měsíce. Manžel v ČR nikdy nežil, před příchodem do SRN žil ve X. Manžel nyní žije v SRN, kde plánuje zůstat i nadále. Pracuje od pondělí do pátku od 10:00 do 20:00 hod., víkendy má vždy volné. Žadatelka nemůže být v SRN, i když by si to přála, protože přijela do ČR z X. Čeká na povolení, aby se mohla dostat do SRN. S manželem sdílí společnou domácnost od svatby jen na víkendy, asi jednou za tři týdny na jednu noc. Muž jezdí ráno v sobotu a v neděli večer asi v 18 hodin odjíždí. Na výsledch přijel manžel dnes v sedm hodin ráno a bude odjíždět dnes nebo zítra, vzal si 2 dny dovolenou, jel rovnou k výsledku, doma nebyl. Na poštovní schránce je uvedeno více X jmen proto, že ve stejném domě v jiném bytě bydlí více osob, více lidí používá schránku, dopisy si rozdělí. Žadatelka má příjem 7-8 tisíc Kč měsíčně, nájem má 4 000 Kč měsíčně, manžel jí přidává 5-6 000 Kč nebo kdykoli potřebuje peníze. Manžel má tetování, a to na zápěstí ruky dole, oblíbené číslo. Intimní styk měli před dvěma měsíci. Tři zubní kartáčky mají v koupelně. Kuchyňská linka je bílá. Manžel má rodiče ve X, s nimi párkrát mluvila telefonicky, jeho i její rodiče si volali mezi sebou.

13. Dne 6. 6. 2018 do protokolu o výsledku svědka ve věci správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu č. j. OAM-9070-26/PP-2017 který následně na každé straně podpisem N. H. H. stvrdil, uvedl, že si nepřevzal předvolání k výsledku, protože pracuje v SRN. K manželce uvedl, „nepamatuji si přesně datum narození, protože mám hodně práce. Myslím si, že jí je asi 24 let“. Manželka přijela do ČR před více než 3 roky. Neví, na jakých školách studovala, je to těžké si je pamatovat. V SRN za ním byla manželka 3x. Byla tam nejdéle týden, ostatní dva pobyty byla u něho doma na víkend, přespala u něho. Přijela ve čtvrtek a zůstala do neděle. Před dvěma lety byla u něho týden, podruhé před rokem přijela od čtvrtka do neděle a před osmi či devíti měsíci byla u něho na prodloužený víkend. Manželka podala žádost k povolení k přechodnému pobytu „aby mohla dostudovat“. Je podruhé ženatý, bývalá manželka byla X, žije v Německu. Vlastní dvě restaurace sushi, a to v „Brauschwegu“ a v Gifhornu, místa jsou 40 km od sebe. Na otázku, na jaké adrese v současné době manželka bydlí, odpověděl „musel bych si otevřít navigaci. Nevím ani čtvrt, nic. Jezdím jen dle navigace“. Na otázku, zda byl v bytě, uvedl „v noci přespím a ráno zas odjedu. Brzy ráno vstávám. Přespím tu jednu noc, ze soboty na neděli.“ Naposledy byl v bytě asi před dvěma měsíci, jezdí nepravidelně, když si udělá čas, přijede. Jinak přijíždí jednou za měsíc. V SRN manželka žádala o povolení pobytu, registroval ji, manželka má už trvalé bydliště v SRN, ale věc je v řízení na německé cizinecké policii. Pokud nemá souhlas z české strany, nemůže v SRN manželka být a dostat pobyt pro sloučení rodiny. Manželky

byt má dva pokoje, je ve druhém patře bez balkónu. Osobu, s níž manželka bydlí, nepotkal, neví kdo to je, zda je to muž či žena. Věci většinou vozí s sebou, je to krátká doba, kdy je v bytě. Momentálně tam nemá nic, jen kartáček na zuby. Tašku s věcmi si vozí s sebou. Usiluje o to, aby manželka se odstěhovala do SRN a „*když zůstane tady, tak se rozvede*“. Manželství uzavřeli v Dánsku v r. 2016 v zimě, blíž si nepamatuje. Po svatbě zůstal s manželkou v Dánsku týden. Je pro něho obtížné jezdit do ČR kvůli času a práci. S manželkou se koncem roku 2015 seznámili přes internet, kde ji jako první oslovil, byla z jeho kraje. Setkali se začátkem roku 2016. Poprvé se viděli v tržnici Sapa v Praze, kdy se na tom předem domluvili, a byli na jídle. Byl zde několik hodin, přijel pouze za ní. Podruhé se viděli koncem ledna 2016 také v Praze, centru, dala mu adresu a byli na procházce po Praze. Byl zde do noci, ale musel odjet, nepřespál zde. Poté jednou do týdne se snažil uspořádat čas, aby sem přijel. Po svatbě k manželce jezdil méně. Na otázku, zda žil někdy v ČR, odpověděl „*ne*“. Pracuje denně od 7 do 23. hodin i o víkendech. Na otázku, zda sdíleli někdy společnou domácnost, odpověděl „*momentálně brozně málo, byli jsme spolu maximálně v kuse 3,4-5 dní. Ani ne týden.*“ Manželka po svatbě byla v SRN dvakrát, asi měsíc po svatbě na dva dny. Jaký má manželka příjem, neví, když chce, dá jí 200-300 Eur měsíčně. Kolik platí manželka nájem, neví. Uvedl, že má tetování, jedno na vnější straně pravého ramene asi 10 cm velký znak a druhé na zápěstí zvenku číslo. Intimní styk někdy s manželkou nemají. Zubní kartáčky mají v koupelně, má tam svůj a manželka také. Kuchyňská linka je světle béžová. Dále uvedl: „*Cílem získání povolení k přechodnému pobytu je odstěhování se do Německa*“. Jeho rodiče oba zemřeli v r. X. Přijel toliko podat svědeckou výpověď, za manželkou domů nepojede, vrací se hned zpět do SRN.

14. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 23. 10. 2018 č. j. OAM-9070-29/PP-2017 byla podle § 87e odst. 1 písm. e) ZPC zamítnuta žádost žadatelky o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť žadatelka nepobývá s občanem EU společně na území. Prvostupňový orgán v odůvodnění uvedl, že výsledkem žadatelky a svědeckou výpovědí jejího manžela zjistil výrazné rozpory. Poukázal na odlišné výpovědi ohledně např. shora zmiňovaných informací o rodičích manžela, o vývoji vztahu, pracovní doby manžela, tetování manžela. Naopak se žadatelka s manželem shodli v otázce, že manžel neplánuje opustit SRN, ani nehodlají spolu pobývat na území republiky, žadatelka se chce co nejdříve odstěhovat do SRN. Žadatelka nepobývá na území republiky společně s manželem a nehodlá s ním žít na území republiky do budoucna, manžel žije trvale v SRN. Žadatelka tak nesplňuje podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Termínem „*pobývá na území společně s občanem EU*“ je třeba rozumět soužití žadatele a občana EU ve společné domácnosti. Pojem společné domácnosti je v ZPC v souvislosti s rodinným příslušníkem použit přímo v definici rodinného příslušníka občana EU podle § 15a ZPC, jak má na mysli § 690 občanského zákoníku. Takové soužití nebylo ze strany žadatelky doloženo, ani v průběhu řízení prokázáno. Žadatelka tudíž nesplňuje jednu z podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, neboť nepobývá na území republiky společně s občanem EU. Zmiňované rozhodnutí nebude zásahem do rodinného a soukromého života žadatelky, která neprokázala, že je rodinným příslušníkem podle § 15a ZPC. K zásadě přiměřenosti vzal prvostupňový orgán ve zřetel stupeň integrace žadatelky, délku jejího pobytu na území republiky, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry a dospěl k závěru, že ani jedno z vyjmenovaných kritérií není důvodem pro udělení požadovaného povolení. Žadatelka nemá na území České republiky žádné ekonomické vazby, její rodina žije ve X a manžel v

SRN. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podala žadatelka odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

15. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2019 č. j. MV-3509-3/SO-2019 potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, s jeho závěry se ztotožnil. Doplnil, že existence stavu, kdy žadatel s občanem EU na území společně nepobývá, je zcela nepochybně důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Aplikace ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) ZPC ve znění platném do 14. 8. 2017 byla v daném případě na místě. Podmínkou pro vydání povolení je společný pobyt s občanem EU na území, podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, respektive pobytové karty rodinného příslušníka, je možné při společném pobytu rodinného příslušníka občana EU s občanem EU na území České republiky. Z této posloupnosti vychází též směrnice 2004/38/ES, která nejprve upravuje ve svém čl. 5 právo na vstup a až následně v čl. 7 a 9 právo na pobyt po dobu delší než 3 měsíce. Požadavek pobytu žadatelky na území společně s občanem EU v daném případě nebyl s ohledem na dlouhodobý pobyt jejího manžela na území SRN naplněn. Ze spisového materiálu vyplývá, že žadatelka sice na území ČR pobývá, nicméně její manžel dlouhodobě žije a pracuje v SRN, nikdy nebydlel v ČR a ani neuvažoval o přestěhování do ČR, manželku na území navštěvuje velmi zřídka, většinou jen na jeden až dva dny jedenkrát až dvakrát v měsíci. Za společný pobyt na území nelze považovat stav, kdy každý z manželů fakticky vede samostatnou domácnost v jiném státě EU, přičemž si fakticky sám hradí náklady tohoto pobytu, a zároveň se s manželem v místě udávaného pobytu na území setkává v rámci kalendářního roku pouze občasně, právě například jednou až dvakrát měsíčně, přičemž před výsledkem se manželé neviděli celé dva měsíce a v den výsledku manžel v jejím bytě ani nenavštívil a odjel ihned zpět do SRN. Je samozřejmě plně věcí žadatelky a jejího manžela uspořádat si své rodinné poměry podle svých finančních a jiných potřeb a nelze nijak zpochybňovat právo manžela žadatelky pobývat a pracovat mimo území. Zároveň je ale nutné trvat na tom, aby v rámci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byly splněny všechny zákonné podmínky. Požadavek pobytu manželů na území je zcela legitimní, byť by takový pobyt měl znamenat úpravu rodinných poměrů mezi manželi. Z obsahu spisového materiálu přitom nevyplývá, že by manželé v době konání výsledku měli zájem dosavadní stav změnit. Naopak, žadatelka i její manžel uvedli, že hodlají v SRN oba žít.
16. Městský soud vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění.
17. Předně v dané věci městský soud konstatuje, že žalobkyně podala žádost dne 13. 6. 2017. Řízení o předmětné žádosti bylo zahájeno v době, kdy byla účinná právní úprava ZPC ve znění do 14. 8. 2017. Jak vyplývá z přechodných ustanovení zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále též „*novela ZPC*“), je tato právní úprava pro věc rozhodná.
18. Podle čl. II. bodu 1 novely ZPC *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
19. Podle § 15a odst. 1 ZPC *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) manžel,

- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
20. Podle § 87b odst. 1 ZPC rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle odst. 2 téhož ustanovení k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Podle odst. 3 téhož ustanovení Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. e) ZPC na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
22. Městský soud k námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu, § 2 a § 3 správního řádu a § 87e odst. 1 písm. e) ZPC konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobkyně předmět soudního přezkumu vymezila jen nekonkrétními odkazy na ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, musí být učiněn tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje žalobkyně za základ jí tvrzené námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žalobkyně staví svou argumentaci na nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení stavu společného soužití žalobkyně a jejího manžela a následné právní kvalifikace tohoto stavu.
24. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22).

25. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
26. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
27. Napadená rozhodnutí posoudil městský soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí prvostupňového orgánu i žalovaného nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány obou stupňů vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Žalovaný uvedl řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně důvodu pro který byla žádost zamítnuta. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené podle § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí prvostupňového orgánu, v jehož odůvodnění jsou uvedeny jak důvody zamítavého výroku, tak skutečnosti, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel, a úvahy, jimiž se při svém rozhodování řídil. Jednotlivá odůvodnění svou kvalitou a rozsahem naplňují požadavky stanovené zákonem, resp. shora připomenutou judikaturou.
28. Městský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani ve vztahu k posouzení otázky společného soužití žalobkyně a jejího manžela a následné právní kvalifikace tohoto stavu. Prvostupňový orgán se touto otázkou zabýval způsobem zcela dostatečným, když nejprve připomněl přílehlavou právní úpravu, následně zrekapituloval ve správním řízení učiněná zjištění a na základě nichž uzavřel, že žalobkyně nepobývá společně s občanem EU

na území České republiky, tedy že je dán důvod pro zmítnutí žádosti. Tyto své úvahy prvostupňový orgán rozvedl na stranách 5-7 rozhodnutí, přičemž městský soud považuje takové odůvodnění za uspokojivé. Žalovaný pak závěry prvostupňového orgánu doplnil na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné vyložil rozhodnou právní úpravu, kterou následně aplikoval na posuzovaný případ žalobkyně. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by napadené, potažmo prvostupňové rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

29. Je třeba uvést, že účastníci nespoujají, že žalobkyně na území ČR nedisponuje žádným druhem pobytového oprávnění.
30. K otázce posouzení společného pobytu žalobkyně a jejího manžela na území České republiky žalovaným, uvádí městský soud následující.
31. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) ZPC upravuje dva samostatné důvody, při jejichž naplnění se žádost žadatele o povolení přechodného pobytu zamítne. Jedná se jednak o podmínku, že (1) žadatel není rodinným příslušníkem občana EU a dále o podmínku že (2) žadatel s občanem EU společně nepobývá na území. Je-li jeden z těchto důvodů naplněn, nelze žádosti žadatele o povolení přechodného pobytu vyhovět. V souzené věci byla žádost žalobkyně zamítnuta pro nesplnění druhé z uvedených podmínek, a to že žalobkyně s občanem EU společně nepobývá na území (České republiky); žalobkyně je manželkou občana EU.
32. Co se rozumí termínem či stavem, kdy cizinec pobývá na území společně s občanem EU, ZPC blíže neurčuje. Prvostupňový orgán tuto podmínku ztotožnil se soužitím ve společné domácnosti ve smyslu občanského zákoníku, usoudil, že si nelze představit, jak jinak by rodinný příslušník občana EU mohl na území pobývat společně s občanem EU. Žalovaný doplnil, že i některé formy odděleného soužití manželů je možné považovat za společné soužití ve smyslu § 87e odst. 1 písm. e) ZPC. V praxi by se podle žalovaného jednalo například o případy, kdy by jeden z manželů v rámci běžného pracovního týdne vykonával své pracovní povinnosti mimo své bydliště a dočasně by v rámci tohoto časového období pobýval mimo něj, avšak do společného bydliště by se pravidelně (např. jednou týdně či s ohledem na konkrétní podmínky výkonu práce alespoň jednou za čtrnáct dní) vracel (zejména na víkendy, státní svátky apod.). Městský soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje a dodává, že shora nastíněným výkladem společného pobytu s občanem EU na území žalovaný nikterak neukládal žalobkyni povinnost soužití ve společné domácnosti s manželem či snad povinnost manželovi žalobkyně mít práci a vracet se do společné domácnosti v přesně určeném intervalu. Taková tvrzení žalobkyně nelze označit než za zcela absurdní, míjející se se smyslem argumentace žalovaného. Žalovaný toliko zpřesnil výklad prvostupňového orgánu za užití názorných příkladů z praxe, přičemž navíc výslovně konstatoval, že za společné soužití na území lze považovat i některé formy odděleného soužití manželů. Jistě není povinností žalobkyně žít s manželem ve společné domácnosti, ostatně to ani žalovaný netvrdil, společné soužití na území je však podmínkou pro udělení pobytového oprávnění podle ZPC, o které žalobkyně požádala, aby mohla být v tomto řízení úspěšná, musí uvedené splňovat.
33. Městský soud se otázkou společného soužití cizince s občanem EU na území již zabýval, a to v rozsudku ze dne 23. 9. 2020 č. j. 9 A 146/2018-43. Dospěl v něm přitom k závěru, že správní orgány při výkladu termínu „pobývá na území společně s občanem Evropské unie“ vycházely velmi přiléhavě z posouzení znaků společné domácnosti. Konstatoval, že

podmínka, že cizinec má na území pobývat společně s občanem Evropské unie, vychází i z kontextu pravidel evropského práva, konkrétně ze směrnice 2004/38/ES. Poukázal na to, že tato směrnice v čl. 3 stanoví, že se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. Městský soud v tamní věci vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce sdílení společné domácnosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 433/2017-29, podle něž „[p]ojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010-73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 75/2016-37). Podmínka úhrady společných nákladů nemusí nutně znamenat, že náklady jsou hrazeny rovnoměrně, druhý člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti však samo o sobě bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 - 27).“ Městský soud dovodil, že z hlediska posuzování okolností společného pobývání či soužití lze inspiraci najít i v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se sice nikoliv manželského, nýbrž partnerského vztahu, přičemž měl za to, že některé soudem vyslovené atributy tohoto vztahu mohou být relevantní i pro situaci distančně a dlouhodobě odloučených manželů; v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015 č. j. 4 Azs 151/2015-35, týkající se trvalosti partnerského vztahu, podle něž „[t]rvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.“

34. Městský soud v předmětné věci se ztotožňuje s úvahami předestřenými ve výše odkazovaném rozsudku devátého senátu. Podstatné znaky společné domácnosti a trvalosti partnerského vztahu naznačené v judikatuře Nejvyššího správního soudu mohou být vodítkem pro posouzení rodinných poměrů žalobkyně z hlediska společného pobývání žalobkyně s jejím manželem na území České republiky, neboť žádá-li žalobkyně o přechodný pobyt na území České republiky, je smyslem a cílem její žádosti společné soužití s manželem na území České republiky a nikoli v SRN, kde žije a bydlí její manžel. I když městský soud nevyklučuje, že v určitých případech lze pod společný pobyt občana EU na území vztáhnout i případy, kdy je občan EU zaměstnán, podniká nebo provozuje jinou výdělečnou činnost na území jiného členského státu EU, pokud se na území pravidelně vrací. V právě projednávané věci však soud neshledal, že by bylo možno takové podmínky soužití (distanční manželství, jinak splňující znaky společné domácnosti)

vysledovat u žalobkyně. Její manžel na území republiky totiž nikdy nežil, nezná ani adresu bydliště žalobkyně, své manželky, neshoduje se s manželkou ani na patře domu, v němž žalobkyně v bytě bydlí, což je pro věc podstatné.

35. Ze správního spisu vyplývá, že v době podání žádosti žalobkyně, po celou dobu trvání manželství, i před jeho uzavřením, pracoval a pobýval manžel žalobkyně mimo území České republiky, kam se za žalobkyni nevracel pravidelně, sporadicky, podle nedoloženého tvrzení žalobkyně jednou za tři týdny, přičemž před konáním výsledku se neviděli dva měsíce. Manžel žalobkyně přitom uvedl „*byli jsme spolu maximálně v kuse 3,4-5 dní. Ani ne týden.*“ Z výpovědi žalobkyně a jejího manžela nevyplýval aspekt soužití, zřejmý z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, spočívající v tom, že by manželé přemýšleli již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů s tím, že by uspořádání jejich poměrů nasvědčovalo tomu, že jejich soužití bude v budoucnosti pokračovat na území České republiky, spíše se jeví pravděpodobnější, že by žalobkyně pro nejbližší roky měla následovat manžela na území jiného státu, kde on momentálně žije a pracuje. Ostatně sama žalobkyně přímo uvedla, že se plánuje odstěhovat za manželem do SRN, z toho důvodu si chce vyřídit pobyt v České republice. Uvedené potvrdil i manžel žalobkyně, který připustil, že nikdy nežil v ČR, a když manželka „*zůstane tady, tak se (s ní manžel) rozvede.*“ Z uvedeného nelze přesvědčivě dovodit, že manželé by plánovali v budoucnu společně žít na území České republiky, protože chtějí žít v SRN, kde manžel žalobkyně bydlí, má práci a je rezidentem. Žalobkyně ani nepopřela, že by žádala o pobytové oprávnění z jiného důvodu. Podle soudu přitom žalobkyni jako rodinnému příslušníkovi občana EU může svědčit pobytové oprávnění pro území České republiky v případě, kdy bude se svým manželem na území České republiky pobývat. Jinak účel její žádosti vázající se na území České republiky postrádá smysl. Prvostupňový orgán nemohl sám posoudit žádost žalobkyně jinak, byl vázán vůlí žalobkyně podat žádost o potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, v níž účel pobytu označila jako „sloučení k obč. EU“. O tomto podání žalobkyně obdržela také potvrzení, které převzala a podpisem souhlasila s jeho obsahem. Jiný typ pobytového oprávnění nebyl oprávněn prvostupňový orgán řešit.
36. Soud podotýká, že bylo výhradně na žalobkyni coby žadatelce o vydání povolení k přechodnému pobytu, aby prokázala, že na území České republiky společně pobývá s občanem EU.
37. Podle § 3 správního řádu „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ Požadavku, „*aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“, správní orgán v řízeních zahajovaných z moci úřední dostojí zpravidla tím, že rozhodné skutečnosti zjišťuje přímo, a v řízeních zahajovaných na žádost může dostat tím, že účastníkům řízení vytváří prostor pro jejich iniciativu (umožňuje jim, aby rozhodné skutečnosti tvrdili a prokazovali, a předložená tvrzení vypořádává a označené důkazy a jiné podklady pro vydání rozhodnutí provádí).
38. Podle § 52 věty první správního řádu „*účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“. Z dikce „*povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“ plyne, že tu významnou roli hrají procesní instituty „*povinnost tvrzení*“ a „*povinnost důkazní*“. Povinnost tvrzení znamená povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti.

Povinnost důkazní znamená povinnost účastníka řízení předložit nebo alespoň označit důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Důkazní povinnost se vztahuje k určité tvrzené skutečnosti. Bez tvrzení určitých skutečností si lze jen obtížně představit důkazní povinnost. I když je zde úzká souvislost mezi povinností tvrzení a povinností důkazní, lze uvést, že povinnost tvrzení je primární a povinnost důkazní sekundární.

39. V daném případě žalobkyně neprokázala soužití ve společné domácnosti s manželem na území České republiky. Společné soužití manželů na adrese podle potvrzení o zajištění ubytování při pobytové kontrole dne 20. 12. 2017 nebylo zjištěno. Na adrese žalobkyně opakovaně její manžel poštu nepřebíral. Při výsledku žalobkyně i její manžel nevypovídali shodně, v podstatných otázkách se lišili. Žalobkyně tvrdila, domácnost s manželem sdílí od uzavření manželství jednou za tři týdny na jednu noc o víkendu, kdy za ní manžel přijíždí z Německa. Před konáním výsledku v České republice výjimečně manžel nebyl dva měsíce. Žádná bližší ověřitelná tvrzení o soužití ve společné domácnosti žalobkyně správním orgánem nedoložila (např. fotografie ze společných zážitků, či účtenky za pořízení společných věcí, apod.). Žalobkyně uvedla, kdy a jak vztah vznikl, kdo jej zahájil, jak pokračoval, kde se scházeli, kde společně byli před svatbou i po ní. Zcela jinou verzi však uvedl manžel. Datum svatby si manžel nepamatoval. Manželé se neshodli ani v otázce, v jakém podlaží je byt žalobkyně, v barvě kuchyňské linky, ve výpovědi ohledně osobních věcí manžela žalobkyně v bytě, či k otázce ohledně rodičů manžela žalobkyně (žalobkyně tvrdila, že si telefonují, manžel uvedl, že v roce 1991, oba zemřeli). Neshodli se na návštěvách žalobkyně u manžela v SRN či ohledně pracovní doby manžela, či se setkal či nesetkal se spolubydlicí žalobkyně, ostatně ani nevěděl, zda je to muž či žena. Tyto rozpory zakládají pochybnost o pravdivosti tvrzení žalobkyně. Případnému závěru k otázce fingovaného soužití žalobkyně s manželem ve společné domácnosti a trvalosti jejich vztahu nesvědčí řada dalších skutečností, kdy např. žalobkyně k dotazu ohledně tetování manžela neuvedla, že manžel má výrazné velké tetování na rameni, pouze se zmínila o malém tetování na zápěstí, které je běžně viditelné. Manžel žalobkyně naopak nebyl schopen uvést adresu místa, kde spolu manželé na území tráví čas, naopak uvedl, že v tomto místě nemá kromě kartáčku na zuby žádné věci. Z průběhu řízení ani nevyplynulo, jak skutečně manželé hradí náklady své „společné“ domácnosti. Oba pouze shodně tvrdili, že manžel žalobkyni přispívá, nebyl o tom přitom doložen žádný důkaz, její náklady na bydlení nezná. Z takovýchto tvrzení podle soudu průkazně neplyne nic o společném soužití manželů na území. Žádné nestandardní požadavky ze stran správních orgánů obou stupňů kladených na žalobkyni při výsledku jejím i manžela soud neshledal. V závěru protokolu o výpovědi manžela žalobkyně je naopak uvedeno, že osoby přítomné výsledku byly seznámeny s obsahem protokolu, s jeho obsahem souhlasily a nežádaly doplnění. V závěru protokolu o výpovědi žalobkyně jí byl dán prostor, aby sdělila důležité skutečnosti dosud neobjasněné. Lze proto dovodit, že pokud by žalobkyně či její manžel nějaké připomínky k výsledku na místě měli, pak by je v této závěrečné části protokolů jistě uplatnili.
40. Na základě uvedených skutkových zjištění nemohl soud vejít na námitku o zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobkyně. Žalobkyně předně tento rodinný život, jak bylo výše popsáno, neprokázala v intenzitě vedoucí k udělení pobytového oprávnění, tedy jeho neudělení nemohlo mít ani dopad do rodinného života, nadto žalobkyně ani netvrdí, jak konkrétně se napadené rozhodnutí do jejího rodinného života negativně promítlo. Současně ve shora konstatovaném soud neshledal žádný zásah ve

smyslu čl. 10 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod do práv žalobkyně, ani žádné porušení principu rovnosti. Správní orgán otázku společné domácnosti posuzoval optikou ZPC na věc přílehlavou, a nikoli podle § 691 občanského zákoníku (*nemají-li manželé rodinnou domácnost, nese každý z nich náklady své domácnosti; to je nezabývá povinnosti navzájem si pomáhat a podporovat se*). Manželé s českým státním občanstvím totiž nežádají o pobytové oprávnění podle ZPC. Soud neshledal napadené rozhodnutí rozporným ani s právem volného občanů EU a jejich rodinných příslušníků. Napadené rozhodnutí podle soudu neomezilo občana EU ani jeho manžela v pohybu po EU. Žalobkyně ostatně netvrdí, jak konkrétně jí bylo zasaženo do uvedeného práva.

41. Jelikož žalobkyně neprokázala, že pobývá společně s rodinným příslušníkem, který je občanem EU uvedeným v § 15a ZPC, na území České republiky, a sporadické tvrzené návštěvy manžela žalobkyně v České republice jednou či dvakrát v měsíci na jednu noc nelze ve smyslu shora citované judikatury považovat za společný pobyt na území, soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobkyně nesplnila svoji povinnost prokázat, že pobývá společně na území se svým manželem občanem EU ve smyslu § 87e odst. 1 písm. e) ZPC.
42. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2022

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu